

i »Mellemhaven«, siden han brændte den Femhundredkrone-Seddel. Hun havde saa gruelig ondt af ham. Han var i Grunden saadan et godt Menneske og virkelig et Geni. Og nu var han jo ogsaa bleven saa religiøs og vilde ikke komponere andet end Salmemusik. Han skulde bare haft en anden Kone. Maja var en Sjokkedorthe, som ikke engang gad være over at holde sig selv lidt ordenlig.

Saadan blev hun ved at snakke, fordi Mads Vestrup stadig ingenting sagde, og hans Tavshed trykkede hende. Imidlertid lod Overplejersken et træfløjet Skærbrædt flytte hen foran Sengen, saa denne ganske skjultes for Omgivelserne. Det skete paa en Maade, som om Skærbrædtet havde været i Vejen, hvor det stod; men da hun havde gjort det samme under et af Mads Vestrups tidligere Besøg, hvad han godt havde lagt Mærke til, kunde han nu forstaa, at hun vilde lade dem være uforstyrrede.

Denne Omsorg overraskede ham noget. Det var en ganske anden Aand, der ellers raadede paa Hospitalet.

Den høje, fornemt udseende Dame — Frk. Mohn hed hun — havde iøvrigt beskæftiget ham fra den første Gang, han saa hende. Han havde aldrig talt med hende, havde endda med Forsæt undgaaet hende, fordi hun var af disse store, frodige Kvinder, der mindede ham om hans Fristelse og Fald og fik ham til at